

Arrest

nr. 271 240 van 25 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 februari 2019 België binnen en verzoekt op 27 februari 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 31 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 7 december 2021 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de commissaris-generaal.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoekster op 15 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 2 maart 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u de Iraanse nationaliteit te bezitten, Fars te zijn en van bij uw geboorte moslim te zijn. In 1363 (komt overeen met 1984/1985 in de Gregoriaanse kalender) huwde u met Mohammed K.A. Jullie hebben samen een zoon en een dochter. Al voordat u veertig jaar werd, begon u naar aanleiding van het huidige regime in Iran te twijfelen aan de islam. Van 1383 tot 1387 (= van 2004/2005 tot 2008/2009) volgde u een bachelor godsdienst waarbij ook andere godsdiensten aan bod kwamen. Terwijl u zich op deze studie stortte, verdween uw twijfel. U kwam tot de conclusie dat de islam niet heilig was en beschouwde zichzelf als iemand die geen religie had. In het derde jaar van uw studie schreef u een werk over Israël en de Palestijnen. Dit werk leidde ertoe dat u geduwd werd door uw medestudenten, dat u voor ondervraging meegenomen werd, een nacht in de gevangenis doorbracht en uiteindelijk door een rechtbank veroordeeld werd voor ordeverstoring aan de universiteit, waarna u uw studies kon hervatten en afmaken. U besloot een restaurant uit te baten, waar u een groep leerde kennen waarvan A.R. de leider was. U werd met hen bevriend en bewaarde voor hen spullen, waaronder cd's, krantenartikelen, een gsm en een USB-stick waarop informatie over corruptie in Iran stond,. De groep van A.R. was immers actief op sociale media. Ze deelden verslagen en rapporten over de corruptie van de autoriteiten. Voorts filmde u betogingen voor A.R. en was u voor deze groep actief in het kader van witte woensdagen, een campagne waarbij geprotesteerd werd tegen het dragen van een hoofddoek. Op 04/05/1397 (= 26 juli 2018) reisde u met uw eigen paspoort als toerist naar Duitsland. In Duitsland werd u gecontacteerd door uw echtgenoot, van wie u vernam dat er personen in uw restaurant gearresteerd werden, dat men hem ondervraagd had over u en dat er een huiszoeking bij u thuis had plaatsgevonden waar een bijbel werd aangetroffen. Ook A.R. was gearresteerd. Normaal zou u op 12 augustus 2018 terugkeren naar Iran, maar u durfde niet. Na een verblijf van zes maanden in Duitsland, diende u uiteindelijk op 19 februari 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in. In het opvangcentrum kwam u in contact met andere Iraniërs die zich bekeerd hadden tot het christendom. Ze brachten u in contact met mensen van de Iraanse kerk in Brussel. Sinds juli 2019 ging u naar de kerk in België. U ging gewoonlijk naar de kerk op zondag, maar door de coronapandemie gingen die bijeenkomsten tijdelijk niet meer door, maar volgde u online les via WhatsApp. Nadien waren er tijdelijk terug kerkdiensten die u bijwoonde. U deelde ook twee keer samen met uw priester eten uit aan daklozen. Op 18 oktober 2020 zag u het licht en begon u te geloven in het christendom.

In het kader van uw eerste verzoek vreesde u bij een terugkeer naar Iran dat u gearresteerd zou worden of de doodstraf zou krijgen omwille van uw activiteiten voor de groep van A.R. U vreesde dat men u zou folteren om u te doen bekennen dat u afvallig en bekeerd was. U meende eens te meer gevaar te lopen omdat u reeds bekend was bij het gerecht omwille van het door u geschreven werkstuk over Israël en de Palestijnen. Als u in een Iraanse gevangenis zou belanden vreesde u dat u seksueel mishandeld zou worden waardoor uw echtgenoot niet meer met u zou willen samenleven.

Op 1 april 2021 nam het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. Er werd onder meer vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde activiteiten voor de groep van A.R., noch aan de beweerde vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien. Voorts maakte u niet aannemelijk maakte dat er sprake zou zijn van een geloofwaardige en oprechte bekering. In een arrest van 7 december 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS. In het kader van uw beroepsprocedure legde u onder meer een attest van de Iraanse kerk d.d. 28 november 2021 neer betreffende uw doopsel dat zou plaatsvinden op 28 november 2021 en de christelijke activiteiten die u deed in België.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 15 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verwijst u opnieuw naar uw bekering tot het protestantisme en herhaalt u dat u uw hart aan Jezus gaf op 18 oktober 2020. U herhaalt dat u in Iran geen geloof meer had en dat u godsdienst studeerde aan de universiteit. U was een beetje verloren omdat u niet meer geloofde maar nu heeft u terug uw weg gevonden. U bent tegen de Islam omdat jullie onderdrukt worden door een islamitische overheid. U gaat elke week naar de kerk en als u niet kon gaan, nam u deel via Zoom. Op 28 november 2021 werd u gedoopt. U stelt dat de reden waarom u hier eerst was een politieke reden was, maar dat u nu bijkomende problemen heeft omwille van uw bekering. U overtuigde immers uw dochter M.K. om zich te bekeren. Haar man ontdekte dat ze bekeerd was en ze kregen ruzie, waarbij ze door hem geslagen werd. Toen uw schoonzoon te weten gekomen was over de

bekering van uw dochter, bracht hij zijn familielid M.N. die voor Ettelaat werkt hiervan op de hoogte. Die bracht op zijn beurt de werkgever van uw zoon, A.H. hiervan op de hoogte, waardoor uw zoon ontslagen werd. U heeft last van paniekaanvallen en migraineaanvallen. Ook heeft u problemen met uw knie en moet u geopereerd worden.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering tot het protestantisme en uw activiteiten in dit verband. U vreest dat u gedood zal worden door M.N. Uw familie is op de hoogte van uw bekering en sommigen van hen zijn extremisten. Uw schoonzoon Iman heeft tegen iedereen gezegd dat u bekeerd bent.

In het kader van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten neer met betrekking tot uw bekering: een doopcertificaat van uw doopsel op 28 november 2021 (origineel); een USB-stick met twee video's van uw doopsel waarin te zien is hoe u ondergedompeld wordt (kopie) en een attest van de Iraanse kerk van Brussel d.d. 30 januari 2022 (origineel) dat betrekking heeft op het feit dat u gedoopt werd op 28 november 2021 en op uw christelijke activiteiten in België. In dit attest staat dat u sinds juni 2019 voor het eerst naar de kerk kwam, dat u trouw de diensten bijwoont momenteel ('fidèle au culte'), dat u tijdens de lockdown omwille van covid de diensten volgde via Whatsapp en Zoom maar actueel opnieuw ter plaatse gaat. In dit attest staat eveneens dat u sinds de eerste periode van sluiting tot op heden zeer regelmatig deelnam aan de Bijbelstudie op woensdagavond en aan de vrouwenstudie van donderdagavond; deze zomer nam u deel aan een conferentie van de kerk van 5 tot 8 augustus 2021 in Chassepierre. Met betrekking tot de identiteit van uw zoon en dochter legt u de twee eerste bladzijdes van hun respectievelijke shenasnamehs neer (kopie). Met betrekking tot uw dochter legt u enkele documenten neer over een klacht die ze indiende tegen haar echtgenoot I.A. d.d. 02/09/1399 (22 november 2020) (allemaal kopies). In deze klacht wordt verwezen naar feiten die gebeurden op 27/08/1399 (17 november 2020). Uw dochter liet in de klacht optekenen dat haar echtgenoot haar aanviel met verschillende smoesjes en ongegronde achterdocht; en dat hij haar sloeg, verwondde, beledigde, bedreigde en beschuldigde van ontrouw. Ze stelt dat ze verwondingen opliep en dat haar eer en imago gebroken werden. U legt eveneens een attest van de wetsdokter d.d. 02/09/1399 (22 november 2020) neer met betrekking tot uw dochter, waarin deze onder meer vaststelling maakt van blauwe plekken. Aangaande uw zoon legt u twee brieven neer met betrekking tot de beëindiging van zijn tewerkstelling: een brief die dateert van 5/10/1399 (25 december 2020) en een brief die dateert van 8/10/1399 (28 december 2020). Uit de eerstgenoemde brief blijkt dat er besloten wordt om de samenwerking met hem stop te zetten omwille van geruchten over bekering van zijn familieleden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Er waren immers onvoldoende concrete elementen voorhanden waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kon worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigde.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. In de vragenlijst met betrekking tot eventuele noden bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u immers optekenen dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal op uw deelname aan de procedure konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ d.d. 8 februari 2022, punt 1). Met betrekking tot uw verklaringen dat u last heeft van paniekaanvallen en dat u migraineaanvallen heeft (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2022, punt 12) dient vastgesteld te worden dat u in het kader van onderhavig verzoek geen begin van bewijs neerlegt om deze aangehaalde problemen te staven, waardoor er dan ook vastgesteld dient te worden dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit niets blijkt dat de door u aangehaalde paniekaanvallen en migraine ertoe geleid zouden hebben dat u uw nieuwe elementen in het kader van onderhavig verzoek niet heeft kunnen toelichten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. De RvV bevestigde onder meer dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde activiteiten voor de groep van A.R., noch aan de beweerde vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien. Evenmin had u aannemelijk gemaakt dat er sprake zou zijn van een geloofwaardige en oprechte bekering en werd er geconcludeerd dat niet kon aangenomen worden dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of als dusdanig zou gezien worden door uw omgeving. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In casu is dit niet het geval.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat het louter opnieuw verwijzen naar de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette door te stellen dat de reden waarvoor u in eerste instantie hier was, politiek was (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2020, punt 18) zonder enige bijkomende argumenten aan te brengen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze motieven in een nieuw daglicht te stellen evenmin een nieuw licht kan doen schijnen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid en geenszins beschouwd kan worden als een nieuw element.

Ook betreffende uw bekering tot het protestantisme - u stelt immers dat u vreest voor uw leven omwille van uw activiteiten en uw bekering tot het protestantisme (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2022, punt 20) -, brengt u geen elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zo dient aangestipt te worden dat het feit dat u op 28 november 2021 gedoopt werd en het feit dat u intussen nog enkele bijkomende activiteiten had in het kader van het christendom, geen nieuw licht werpen op de vaststelling in het kader van uw eerste verzoek dat u niet aannemelijk maakte dat er sprake was van een geloofwaardige en oprechte bekering. Inzake uw doopsel van 28 november 2021, dat u staaft door uw doopcertificaat, video's van uw doopsel en een attest van de Iraanse kerk van Brussel d.d. 30 januari 2022 waarin gewag gemaakt wordt van uw doopsel, stelde de RvV reeds in het kader van uw eerste verzoek dat een doopsel ook louter formeel kan plaatsvinden, zonder oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde overtuiging. Dat u actueel bijkomende documenten neerlegt om uw doopsel te staven, wijzigt niets aan voorgaande vaststelling van de RvV. Dat u intussen nog enkele bijkomende christelijke activiteiten ondernam, zoals blijkt uit het attest van de Iraanse kerk d.d. 30 januari 2022 waarin onder meer staat dat u de diensten bijwoont, dat u ook online de Bijbelstudie en vrouwenstudie volgt, laat op zich niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter uw deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van uw engagement. Er kan bovendien aangestipt worden dat dit attest inhoudelijk nagenoeg dezelfde beschrijving van activiteiten omvat als het attest van de Iraanse kerk d.d. 28 november 2021 dat u neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV waarbij de RvV tot de hierboven aangehaalde conclusie kwam. Door louter gewag te maken van enige bijkomende christelijke activiteiten en hierover documenten voor te leggen toont u geenszins de oprechtheid hiervan aan. U slaagt er dan ook niet in om de conclusie van de Raad in het kader van uw eerste verzoek, dat u niet aangetoond heeft vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, te wijzigen, waardoor ook hier evenmin kan worden aangenomen dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

Met betrekking tot de overige verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig in het verleden liggen van uw beweerde bekering. Zo stelt u met

name dat u bijkomende problemen kreeg gezien u uw dochter overtuigde om zich te bekeren, waardoor ze ruzie kreeg met haar man en hij haar sloeg, dat uw schoonzoon zijn familielid M.N. op de hoogte bracht, die op zijn beurt de werkgever van uw zoon verwittigde, waarop die hem ontsloeg (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2022, punt 18). U geeft aan bij terugkeer naar Iran te vrezen dat u gedood zou worden door M.N. U wijst er voorts op dat uw familie op de hoogte is van uw bekering, dat sommigen van hen extremisten zijn en u meent dat uw schoonzoon tegen iedereen zei dat u bekeerd bent (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2022, punt 19). Wat deze gebeurtenissen en de door u aangehaalde vrees betreft, moet worden beklemtoond dat er geen geloof gehecht werd aan de geloofwaardigheid van uw bekering in het kader van uw vorig verzoek. Dit werd vastgesteld door het CGVS en bevestigd door de RvV. Zoals blijkt uit de eerdere argumentatie bracht u in onderhavig verzoek geen elementen aan die hier een nieuw licht op deden schijnen. De door u aangebrachte gebeurtenissen die u in het verlengde van uw bekering situeert zijn bijgevolg evenmin aannemelijk. Immers, gezien u uw eigen bekering niet aannemelijk maakte, snijdt het geen hout dat uw kinderen in Iran problemen kregen omdat u uw dochter bekeerd zou hebben. Dat er aan de problemen van uw familie in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden blijkt eveneens uit de vaststelling dat u deze feiten niet opwierp in het kader van uw eerste verzoek. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat uw dochter het geweld dat zij van haar echtgenoot te verduren kreeg omwille van het feit dat u haar bekeerd zou hebben reeds op 27/08/1399 (17 november 2020) gesignaleerd zou hebben bij de Iraanse autoriteiten – overigens slechts enkele weken na uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 26 oktober 2020, alwaar u voor het eerst melding maakte van uw beweerde bekering - en dat het ontslag van uw zoon al dateert van eind december 2020. U bracht deze gebeurtenissen niet spontaan ter kennis aan het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek. In uw verzoekschrift dat dateert van 28 april 2021, dus ruim na deze beweerde gebeurtenissen, wordt evenmin iets vermeldt over eventuele problemen die uw familieleden gekend zouden hebben ten gevolge van uw bekering. Op 29 november 2021 maakte uw advocaat zelfs een nota om nieuwe elementen ter kennis van de RvV te brengen over, maar ook hier werd met geen woord in gerept over de eventuele problemen die uw familieleden gekend zouden hebben ten gevolge van uw bekering. Indien waargebeurd, kan verwacht worden dat u dit reeds eerder kenbaar gemaakt zou hebben. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij de asieliinstanties zo snel mogelijk inlicht over alle relevante gebeurtenissen met betrekking tot zijn verzoek. De vaststelling dat u dit niet deed, ontnemt de door u beweerde gebeurtenissen alle geloofwaardigheid. Dat u de documenten met betrekking tot uw dochter vorige week pas kreeg en als repliek op de vraag waarom u dit document pas zo laat opvroeg stelt dat u nog in procedure was en het antwoord nog afwachtte (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2020, punt 18) kan geenszins een excuus bieden waarom u deze problemen niet eerder opwierp. Wat betreft de documenten die u neerlegt om deze beweerde bijkomende problemen te staven, met name de documenten met betrekking tot de klacht van uw dochter en het attest van de wetsdokter en de documenten aangaande het ontslag van uw zoon, kunnen overigens enkele bedenkingen gemaakt worden. Vooreerst kan opgemerkt worden dat al deze documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen hier allerm minst het geval is, gezien deze documenten verklaringen ondersteunen die in het verlengde liggen van een ongeloofwaardig geachte bekering en het zoals hierboven aangestipt niet geloofwaardig is dat u deze problemen niet eerder gemeld zou hebben indien waargebeurd. Uw verklaringen inzake uw beweerde bijkomende problemen en vrees en de documenten die u hierover neerlegt kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

De identiteit van uw kinderen, zoals aangetoond door de door u neergelegde delen van hun shenasnamehs, staat in deze beslissing niet ter discussie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6, § 3, vierde lid en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster ontwikkelt haar middel vooreerst als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd op 15 december 2021 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 2 maart 2022 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 februari 2022.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. (...)

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, (...).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoekster geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd: *"Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."*

Verder voert verzoekster aan als volgt:

"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien:

'(...). (artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren."

Verzoekster geeft andermaal een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en besluit: *"Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."*

Vervolgens betwist verzoekster dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen en is zij het oneens met de redenen waarom het verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd. Verzoekster legde daarom bijkomende verklaringen af in het kader van haar huidig, volgend verzoek en maakte tevens aanvullende documenten over om dit verzoek te onderbouwen. Andere mogelijkheden heeft zij niet om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat haar vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Het is volgens verzoekster aan de verwerende partij om deze verklaringen en documenten te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die zij aflegt en voorbrengt.

Verzoekster is het daarom oneens dat de commissaris-generaal haar bijkomende verklaringen onmiddellijk weggezet heeft als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het volgens verzoekster onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat haar asielmotieven oprecht zijn.

Verzoekster houdt vast aan haar eerdere asielmotieven, wat er volgens haar op wijst dat zij consistent is. Hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek ligt in lijn van haar vorige verklaringen, net omdat zij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn en dat ten onrechte werd besloten dat zij geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoekster stelt nog te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht en dat zij van de commissaris-generaal mag verwachten dat haar verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht en dus niet onmiddellijk weggezet worden als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen, afgelegd tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens haalt verzoekster aan dat zij blijkt geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat zij hetgeen zij heeft verklaard ook aantoonst. Zij betoogt als volgt:

"7. Verzoekster benadrukt haar verklaringen en religieuze activiteiten (zoals dat zij haar "hart aan Jezus gaf op 18 oktober 2020"). Verzoekster werd op 28 november 2021 gedoopt. Zij nam deel aan verschillende activiteiten in het kader van het christendom (zowel binnen de kerk, als de online bijbelstudie als vrouwenstudie). Verzoekster overhandigde verschillende bewijzen hiertoe, ook naar aanleiding van haar volgend verzoek tot internationale bescherming. Ook eerder overhandigde verzoekster hiertoe bewijzen om haar religieuze overtuiging aan te tonen.

Verzoekster deed al wat zij kon om aan te tonen dat haar bekering oprecht is.

Verzoekster lichtte vervolgens toe op welke wijze zij, door haar bekering, wordt gevisieerd. Zij wees onder meer op de bijkomende problemen die zij kreeg omdat zij haar dochter overtuigde om zich te laten bekeren. Zij wees op de vrees die zij heeft voor zowel haar familie als de autoriteiten van Iran.

De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat volgens artikel 48/3 § 4, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, lid 1, b) van de Kwalificatierichtlijn, het begrip godsdienst "onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald" omvat.

Het Hof van Justitie heeft reeds benadrukt dat deze bepaling een ruime uitlegging geeft aan het begrip godsdienst door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, C-56/17, Bahtiyar Fathi tegen Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78).

Voorts heeft het Hof ook geoordeeld dat artikel 2, sub c, van de Kwalificatierichtlijn "aldus moet worden uitgelegd dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op diens persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek strekkende tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus mogen die autoriteiten van de asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet" (HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z, 5 september 2012, pt. 80).

Het Hof van Justitie heeft verder nog gesteld dat "in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren." (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;*
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;*

- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op waarbij alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier dienen betrokken te worden, zoals de verklaringen en de feitelijke informatie die verzoekster voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Hoewel het uitgangspunt blijft dat een verzoeker overtuigende verklaringen dient af te leggen over zijn bekering, neemt dit niet weg dat documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering moeten meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Hoewel een beperkt gewicht moet worden toegekend aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering van een verzoeker wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, kan meer gewicht worden gegeven aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft. Feitelijke informatie van de kerkelijke gemeenschap over de deelname aan activiteiten en het engagement ten aanzien van de geloofsgemeenschap, kan dan ook dienen ter ondersteuning van de verklaringen van de verzoeker.

Verzoekster benadrukt het oprecht karakter van haar geloofsovertuiging.

Het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen, zijn een evoluerend proces waardoor de huidige staat van de overtuigingen van verzoeker moet worden beoordeeld in plaats van de eerdere.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster doorheen haar verzoeken tot internationale bescherming consistent is en blijft bij haar verklaringen over haar religieuze overtuiging. Haar activiteiten geven blijk van haar toewijding, hetgeen in de bijgebrachte documenten ook wordt onderstreept. De bijgebrachte documenten door verzoekster zijn in overeenstemming met het relaas van verzoekster en ondersteunen aldus haar christelijke overtuigingen."

Bovendien, zo stelt het verzoekschrift, blijft de essentiële vraag die moet beantwoord worden of zij in geval van terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar religieuze overtuiging. Zij verwijst hiervoor naar de *UNHCR-guidelines on Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 2004, § 36*. De loutere stelling van de verwerende partij dat verzoeksters bekering (oorspronkelijk) veeleer is (was) ingegeven uit opportunisme, is niet voldoende om te stellen dat zij bij een terugkeer niet als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd. Het neemt luidens het verzoekschrift immers niet weg dat verzoekster in Iran wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of haar een afvalligheid wordt toegedicht (gelet onder meer op de activiteiten in België binnen het christendom), waardoor zij luidens het verzoekschrift terecht voorhoudt dat zij bij een terugkeer naar Iran een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

Verder blijkt volgens verzoekster dat de bescherming door de Iraanse overheden, in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten.

Ook benadrukt verzoekster dat redelijkerwijze niet van haar kan worden verwacht dat zij van godsdienstige handelingen afziet. Dat zij vervolging uit de weg kan gaan door af te zien van een bepaalde godsdienstige handeling is, in beginsel, niet relevant (HvJ 5 september 2021, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Y. en Z., pt. 73-80).

Haar specifieke persoonlijke situatie laat volgens verzoekster toe te stellen dat er in haren hoofde bij terugkeer naar Iran op grond van een (toegedichte) godsdienst een bepaalde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Zij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door haar zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt en vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen, in het bijzonder dat zij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

2.1.2. Verzoekster vraagt de Raad op basis van het voorgaande in hoofddorde om "de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden" en in subsidiaire orde om "de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de

hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen".

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster, overeenkomstig artikel overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarbij een attest van D.A. R.(...), pastoor van de Iraanse kerk van Brussel, van 9 mei 2022 wordt gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

Verzoekster laat na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 4 van het Handvest schendt. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.4. Verzoekster verwijt de verwerende partij vooreerst dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont, waar zij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.5. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij tracht te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoekster gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoekster niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Ten andere, uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 8 februari 2022). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoekster zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij aan dat waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij haar huidig, tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.9. Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster op 31 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters asielmotieven. Deze beslissing en motieven werden door de Raad in beroep bevestigd in arrest nr. 265 050 van 7 december 2021. De Raad bevestigde onder meer dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoeksters beweerde activiteiten voor de groep van A.R., noch aan de beweerde vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien. Evenmin maakte verzoekster aannemelijk dat er sprake zou zijn van een geloofwaardige en oprechte bekering en werd er geconcludeerd dat niet kon aangenomen worden dat verzoekster zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of als dusdanig gezien zou worden door haar omgeving. Daar verzoekster geen cassatieberoep tegen voormeld arrest indiende, resten er haar geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat haar betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die

resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.10. Ten aanzien van de nieuwe, door verzoekster aangevoerde feiten en elementen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“Vooreerst kan opgemerkt worden dat het louter opnieuw verwijzen naar de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette door te stellen dat de reden waarvoor u in eerste instantie hier was, politiek was (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2020, punt 18) zonder enige bijkomende argumenten aan te brengen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze motieven in een nieuw daglicht te stellen evenmin een nieuw licht kan doen schijnen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid en geenszins beschouwd kan worden als een nieuw element.”

Verzoekster laat deze overweging en haar eerder geopperde vrees voor vervolging omwille van haar politieke activiteiten, waarvan reeds is komen vast te staan dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht, volledig ongemoeid en onbesproken in het verzoekschrift. Deze pertinente en terecht overweging wordt door de Raad, bij gebrek aan dienstig verweer, tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.11. Voorts wordt in de bestreden beslissing, omtrent de nieuwe elementen en documenten ter staving van verzoeksters bekering en de thans door haar aangebrachte gebeurtenissen met haar zoon en dochter in Iran en die in het verlengde van haar bekering liggen, terdege als volgt overwogen:

“Ook betreffende uw bekering tot het protestantisme - u stelt immers dat u vreest voor uw leven omwille van uw activiteiten en uw bekering tot het protestantisme (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2022, punt 20) -, brengt u geen elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zo dient aangestipt te worden dat het feit dat u op 28 november 2021 gedoopt werd en het feit dat u intussen nog enkele bijkomende activiteiten had in het kader van het christendom, geen nieuw licht werpen op de vaststelling in het kader van uw eerste verzoek dat u niet aannemelijk maakte dat er sprake was van een geloofwaardige en oprechte bekering. Inzake uw doopsel van 28 november 2021, dat u staaft door uw doopcertificaat, video's van uw doopsel en een attest van de Iraanse kerk van Brussel d.d. 30 januari 2022 waarin gewag gemaakt wordt van uw doopsel, stelde de RvV reeds in het kader van uw eerste verzoek dat een doopsel ook louter formeel kan plaatsvinden, zonder oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde overtuiging. Dat u actueel bijkomende documenten neerlegt om uw doopsel te staven, wijzigt niets aan voorgaande vaststelling van de RvV. Dat u intussen nog enkele bijkomende christelijke activiteiten ondernam, zoals blijkt uit het attest van de Iraanse kerk d.d. 30 januari 2022 waarin onder meer staat dat u de diensten bijwoont, dat u ook online de Bijbelstudie en vrouwenstudie volgt, laat op zich niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter uw deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van uw engagement. Er kan bovendien aangestipt worden dat dit attest inhoudelijk nagenoeg dezelfde beschrijving van activiteiten omvat als het attest van de Iraanse kerk d.d. 28 november 2021 dat u neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV waarbij de RvV tot de hierboven aangehaalde conclusie kwam. Door louter gewag te maken van enige bijkomende christelijke activiteiten en hierover documenten voor te leggen toont u geenszins de oprechtheid hiervan aan. U slaagt er dan ook niet in om de conclusie van de Raad in het kader van uw eerste verzoek, dat u niet aangetoond heeft vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, te wijzigen, waardoor ook hier evenmin kan worden aangenomen dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

Met betrekking tot de overige verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig in het verlengde liggen van uw beweerde bekering. Zo stelt u met name dat u bijkomende problemen kreeg gezien u uw dochter overtuigde om zich te bekeren, waardoor ze ruzie kreeg met haar man en hij haar sloeg, dat uw schoonzoon zijn familielid M.N. op de hoogte bracht, die op zijn beurt de werkgever van uw zoon verwittigde, waarop die hem ontsloeg (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2022, punt 18). U geeft aan bij terugkeer naar Iran te vrezen dat u gedood zou worden door M.N. U wijst er voorts op dat uw familie op de hoogte is van uw bekering, dat sommigen van hen extremisten zijn en u meent dat uw schoonzoon tegen iedereen zei dat u bekeerd bent (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2022, punt 19). Wat deze gebeurtenissen en de door u aangehaalde vrees betreft, moet worden beklemtoond dat er geen geloof gehecht werd aan de geloofwaardigheid van uw bekering in het kader van uw vorig verzoek. Dit werd vastgesteld door het CGVS en bevestigd door de RvV. Zoals blijkt uit de eerdere argumentatie bracht u in onderhavig verzoek geen elementen aan die hier

een nieuw licht op deden schijnen. De door u aangebrachte gebeurtenissen die u in het verlengde van uw bekering situeert zijn bijgevolg evenmin aannemelijk. Immers, gezien u uw eigen bekering niet aannemelijk maakte, snijdt het geen hout dat uw kinderen in Iran problemen kregen omdat u uw dochter bekeerd zou hebben. Dat er aan de problemen van uw familie in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden blijkt eveneens uit de vaststelling dat u deze feiten niet opwierp in het kader van uw eerste verzoek. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat uw dochter het geweld dat zij van haar echtgenoot te verduren kreeg omwille van het feit dat u haar bekeerd zou hebben reeds op 27/08/1399 (17 november 2020) gesignaleerd zou hebben bij de Iraanse autoriteiten – overigens slechts enkele weken na uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 26 oktober 2020, alwaar u voor het eerst melding maakte van uw beweerde bekering - en dat het ontslag van uw zoon al dateert van eind december 2020. U bracht deze gebeurtenissen niet spontaan ter kennis aan het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek. In uw verzoekschrift dat dateert van 28 april 2021, dus ruim na deze beweerde gebeurtenissen, wordt evenmin iets vermeldt over eventuele problemen die uw familieleden gekend zouden hebben ten gevolge van uw bekering. Op 29 november 2021 maakte uw advocaat zelfs een nota om nieuwe elementen ter kennis van de RvV te brengen over, maar ook hier werd met geen woord in gerept over de eventuele problemen die uw familieleden gekend zouden hebben ten gevolge van uw bekering. Indien waargebeurd, kan verwacht worden dat u dit reeds eerder kenbaar gemaakt zou hebben. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij de asielinstanties zo snel mogelijk inlicht over alle relevante gebeurtenissen met betrekking tot zijn verzoek. De vaststelling dat u dit niet deed, ontnemt de door u beweerde gebeurtenissen alle geloofwaardigheid. Dat u de documenten met betrekking tot uw dochter vorige week pas kreeg en als repliek op de vraag waarom u dit document pas zo laat opvroeg stelt dat u nog in procedure was en het antwoord nog afwachtte (verklaring volgend verzoek d.d. 8 februari 2020, punt 18) kan geenszins een excuus bieden waarom u deze problemen niet eerder opwierp. Wat betreft de documenten die u neerlegt om deze beweerde bijkomende problemen te staven, met name de documenten met betrekking tot de klacht van uw dochter en het attest van de wetsdokter en de documenten aangaande het ontslag van uw zoon, kunnen overigens enkele bedenkingen gemaakt worden. Vooreerst kan opgemerkt worden dat al deze documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen hier allerm minst het geval is, gezien deze documenten verklaringen ondersteunen die in het verlengde liggen van een ongeloofwaardig geachte bekering en het zoals hierboven aangestipt niet geloofwaardig is dat u deze problemen niet eerder gemeld zou hebben indien waargebeurd. Uw verklaringen inzake uw beweerde bijkomende problemen en vrees en de documenten die u hierover neerlegt kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij aangeeft het oneens te zijn met de redenen waarom haar vorig verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, zij haar bekering en vrees herhaalt en stelt vast te houden aan deze verklaringen en asielmotieven, dient er immers (nogmaals) op te worden gewezen dat verzoekster onderhavig verzoekschrift en verzoek om internationale bescherming niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen en beoordeling omtrent de voorgehouden bekering. Verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming maakte, zo weze herhaald, het voorwerp uit van arrest nr. 265 050 van 7 december 2021 van de Raad, waartegen zij geen cassatieberoep indiende bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en dus ook voor wat betreft de ongeloofwaardigheid en onoprechtheid van de voorgehouden bekering, kracht en gezag van gewijsde.

Uit de aangehaalde overwegingen blijkt dat de commissaris-generaal allerm minst onzorgvuldig de nieuwe elementen en documenten heeft onderzocht. Verzoekster vergenoegt zich er in wezen in het verzoekschrift toe vast te houden aan haar eerdere verklaringen, wat er volgens haar op wijst dat deze consistent en oprecht zijn en vestigt andermaal de nadruk op door haar gevoerde, religieuze activiteiten in België en de ter staving van deze activiteiten reeds en nieuw neergelegde stukken, waaronder haar doopsel dat reeds het voorwerp uitmaakte van een definitieve beoordeling in het kader van het door haar ingestelde en verworpen beroep tegen de beoordeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zoals uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt, heeft de verwerende partij de nieuw aangevoerde stukken in verband met de religieuze activiteiten in België terdege en afdoende onderzocht en beoordeeld. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze afbreuk doet aan de voormelde pertinente en terechte vaststellingen inzake de door haar aangehaalde activiteiten en de ter staving hiervan neergelegde documenten. De in het kader van het huidig verzoek neergelegde documenten volstaan in het geheel niet om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent de bekering te

herstellen, zij vormen geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van verzoekster en sluiten niet uit dat diens engagement en gedragingen in België zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen. Als dusdanig kunnen de neergelegde stukken inzake verzoeksters religieuze activiteiten in België aldus in het geheel geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de voorgehouden bekering niet geloofwaardig en oprecht is. Wat het ter terechtzitting neergelegde attest van de Iraanse kerk van Brussel van 9 mei 2022 betreft, merkt de Raad op dat dit document inhoudelijk volledig overeenstemt met het in het kader van huidig verzoek reeds neergelegde attest van 30 januari 2022, uitgaat van dezelfde pastoor en absoluut niets nieuw toevoegt aan het (de) reeds eerder neergelegd(e) attest(en). De Raad herneemt volledigheidshalve de beoordeling die omtrent attest van 30 januari 2022 reeds is gemaakt en dat onverkort geldt voor het ter terechtzitting neergelegd identiek attest: *“Dat u intussen nog enkele bijkomende christelijke activiteiten ondernam, zoals blijkt uit het attest van de Iraanse kerk d.d. 30 januari 2022 waarin onder meer staat dat u de diensten bijwoont, dat u ook online de Bijbelstudie en vrouwenstudie volgt, laat op zich niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter uw deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van uw engagement. Er kan bovendien aangestipt worden dat dit attest inhoudelijk nagenoeg dezelfde beschrijving van activiteiten omvat als het attest van de Iraanse kerk d.d. 28 november 2021 dat u neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV waarbij de RvV tot de hierboven aangehaalde conclusie kwam. Door louter gewag te maken van enige bijkomende christelijke activiteiten en hierover documenten voor te leggen toont u geenszins de oprechtheid hiervan aan.”*

Verzoekster slaagt er met het voorleggen van de nieuwe documenten niet in het minst in om de conclusie van de Raad in arrest nr. 265 050, dat zij niet aangetoond heeft vanuit een oprechte christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, te wijzigen en dat aldus evenmin kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of als dusdanig gepercipieerd zal worden door haar omgeving, te wijzigen. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen enkel nieuw concreet element, noch enige objectieve landeninformatie aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een terugkeer naar Iran wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd of dat haar afvalligheid zou worden toegedicht.

Wat de nieuw aangevoerde elementen en stukken betreft die betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig in het verlengde liggen van de beweerde, niet geloofwaardige en niet oprechte bekering, treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze stelt dat deze gebeurtenissen niet aannemelijk zijn. Immers, gezien verzoekster haar eigen bekering niet aannemelijk maakte, snijdt het geen hout dat haar kinderen in Iran problemen kregen omdat verzoekster haar dochter zou bekeerd hebben. Overigens, zoals ook in de bestreden beslissing meer dan terecht wordt aangestipt, wierp verzoekster deze gebeurtenissen niet op in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, ofschoon deze zich toen reeds zouden gemanifesteerd hebben, zoals blijkt uit de door verzoekster neergelegde documenten in het kader van haar huidig verzoek. Op grond van de terecht en pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, die verzoekster ook weer volledig ongemoeid laat, blijkt dat verzoeksters verklaringen inzake de beweerde bijkomende problemen en vrees en de documenten die zij hierover neerlegt, niet weerhouden kunnen worden als elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

2.3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekster neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.14. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.15. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS